

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Χριστὸς ἀνέστη, Φασουλῆ, ἐλθέ νὰ σὲ φιλήσω,
τὰ χεῖλη μου ἴστα χεῖλη σου ἀπάνω νὰ κολλήσω.
Χριστὸς ἀνέστη, Φασουλῆ . . .

Φ.— Κακὴ ψυχρὴ σου ἄμερα
κι' ἂν εἶσαι φίλος, Περικλῆ, τραβήξου παραπέρα,
διότι ἂν μὲ ἀσπασθῆς, δικόλου κασιδιάρη,
θὰ σοῦ εἶπῶ σὰν τὸν Χριστὸ «Ἰούδα, ἐφ' ᾧ πάρει ;»
Μακράν ἐμοῦ, βρὲ Περικλῆ, καὶ ὅποιον θέλεις φίλει...
ἐγὼ δὲν θέλω ἀσπασμοὺς ἀπὸ ἀνθρώπων χεῖλη
καὶ νὰ κολλοῦν τὰ σάλια μου μὲ τὰ δικά των σάλια,
γιατὶ ἐφέτος ἔχασα ταύτ' ἀκαὶ τὰ Πασχάλια.
Μακράν, μακράν μου, γενεὰ Χριστιανῶν τιμίων,
διότι κι' ἄλλο ἔλλειμμα εὐρέθη ἴστο Ταμεῖον
καὶ εἰς τὸ φρέσκο ἔβησαν τὸν Λάσκαρον ἐσχάτως
καὶ τῶρα πλὴ ἔλλειμμα εὐρίσκονται ἴστο κράτος
καὶ πᾶν τὰ περισσεύματα, βρὲ Περικλῆ, τὰ πρῶτα,
ποῦ θὰ περνούσαμε μ' αὐτὰ χρυσῆ ζωὴ καὶ κότα.

Π.—Καὶ ἦτον Ἐπαρχιακὸς ὁ Λάσκαρος ταμίας ;

Φ.—Ναί, ἴστα ὑπάρξεις καὶ αὐτὸς ἀνήκε τὰς τιμίας,
ἀλλὰ ἰδὼν πῶς κι' εἰς αὐτὸν ἐξελέγξῃς θὰ γίνῃ
κι' ἐπιθυμῶν μὲ κέρδος τι τοῦλάχιστον νὰ μείνῃ,
τοιαύτως σκέψεις ἔκαμε καθ' ἑαυτὸν μεγάλας :
«ἀφοῦ σαράντα ἔλειψαν, ἄς πάρωμεν καὶ ἄλλας,
κι' ἀφοῦ θὰ πᾶω ἄγρηγορα μὲ τοὺς λοιποὺς ἀ ρέστο,
πλειότερον τοῦλάχιστον τὸ ἔλλειμμα μου ἔστω.»
Ταῦτα σκεφθεὶς ὁ Λάσκαρος μέσα ἴστην κάσσα ἄμπηκε
κι' ἐβούτηξε τὸ χεῖρι του κι' ἐπήρε ὅσα ἄβηκε,
καὶ ἡ σαράντα ἔγιναν διακόσες, Περικλέτο,
κι' ὁ ἔχων ὄτ' ἀνθρώπινα ἀκούειν ἀκουέτω.
Καὶ ἀνοιξαν τοῦ Λάσκαρου τὰ μυστικὰ τεφτέρια
κι' ἐντάγματα εὐρέθησαν σ' ἐνὸς μπακαλῆ χέρια,
γυναῖκες δὲ τοῦ Λάσκαρου ἀπὸ τῶν παραθύρων
πρὸς τοὺς οἰκειοὺς ἔρριπτον βαρὺν σωρὸν ταλλήρων,
κι' ἐκεῖνοι τὰ ἐμάζευαν μὲ μάτια διψασμένα,
κι' ἄλλα πολλὰ μυστήρια συμβαίνουν ὀλοένα,
ποῦ προξενοῦν ἐντύπωσιν σ' ἐμὰς τὰ κουφαῖδόνια,
κι' οὐδὲ θαρρῶ ἴστης Χαλιμάς συνέβησαν τὰ χρόνια.
Ἐν τούτοις χαίρω, Περικλῆ, ἐκ μέσης μου καρδίας
διότι τρέχομεν καιροὺς μεγάλης σιτοδείας,
κι' ἐνῶ πρὸ δέκα ἡμερῶν ἀνέθλασε τὸ κράτος
καὶ ἦτο τοῦ Ταμεῖου μας ὁ κορβανῆς γεμάτος,
μὰ τῶρα τὸ περισσεύμα κατὰ μικρὸν μὰς φεύγει,
ἐλπίζω δὲ πῶς ἔλλειμμα ἴστο ὕστερον θὰ ἔβγῃ.

Π.—Ἔτσι, μωρέ, κι' ὁ Φαραὼ ποτὲ τῶν Φαραίωνων,
ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς πρὸ ἀμετρήτων χρόνων,
ἑπτὰ μὲν εἶδε κατ' ἀρχὰς παχείας ἀγελάδας
εἰς τῆς Αἰγύπτου τὰς καλάς κι' εὐφόρους πεδιάδας,

ἀλλ' ὕστερα ἑπτὰ ἰσχνὰς, σημεῖον ἀφορίας,
καθὰ τὸ γράμμα, Φασουλῆ, φησὶ τῆς ἱστορίας.
Μὰ τῶρα σὲ παρακαλῶ αὐτὰ ποῦ λὲς παραίτα
καὶ τοὺς Ταμίας ἄφρησε ἴστο φρέσκο τοῦ Τριγγέτα
κι' ἐλθέ τῆς Ἀναστάσεως τὸ φίλημα νὰ δώσης. . .

Φ.—Βαβαὶ τῆς ἀναιδείας σου, βρὲ Περικλῆ, τῆς τόσης!
Φιλεῖ ὁ κόσμος, μασκάρᾳ, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ποῦ γίνονται κουνήματα καὶ τόσ' ἐπαναστάσεις,
ποῦ ὄλους τοὺς Ταμίας μας τοὺς πάει ριπιτιδί,
κι' ὁ Ξηναράκος ὁ κλεινὸς ἀκόμη παραδίδει,
κι' ἀπέναντι τοῦ χρέους του καὶ τῶν περισσευμάτων
ἐμβάζει ἴστον Καλογερῆν ποσότητος χρημάτων,
πότε ὀκτώ, ποτ' ἑκατὸ ἢ πρὸ πολλὰς χιλιάδες,
καὶ κάθε τόσο ἔξαφνα γεννοβολᾷ παράδες,
καὶ ὁ καθεὶς τρελλαίνεται ν' ἀκούη καὶ νὰ βλέπῃ,
καὶ μεταλλεῖον ἔγινε τοῦ Γρηγοράκ' ἡ τόσπη,
καὶ κάθε ἄμερα μετρητὰ εἰς τὸ Ταμεῖον δίνει,
κοντεύει δὲ καθὼς ὁ Ζεὺς χρυσῆ βροχὴ νὰ γίνῃ ;
Φιλεῖ ὁ κόσμος, μασκάρᾳ, ἴστα τωρινὰς ἡμέρας,
ποῦ ἀγελάδας βλέπομεν καὶ τσίρων ἰσχυοτέρων,
ποῦ σοβροὶ ἐξελεγκτὰ μὰς σφίγγουν τὸ λαρόγγι,
ποῦ Ζοῦγκοὶ ἐξελέγχονται καθὼς καὶ Πασχαλίγκοι,
καὶ τοῦ Λεβίδη ὁ πατήρ καὶ πᾶσα ἑταιρεία,
καὶ γίνετ' ἐξελέγξω μὲγάλῃ φασαρία,
καὶ εἶναι μέγας κίνδυνος καὶ φόβος, βρὲ κοπρίτη,
μὴν κάμουν τῶρα ἔρευνην καὶ ἴστο δικά σου σπῆτι,
γιατὶ νὰ ἰδοῦν τὰ κέρδη σου καθὼς καὶ τὰς ζημίας,
καὶ νὰ σὲ στείλουν συντροφιὰ μὰζι μὲ τοὺς Ταμίας ;
Φιλεῖ ὁ κόσμος, μασκάρᾳ, εἰς τὸν παρόντα χρόνον,
ποῦ ἔφυγε κι' ὁ Φερίδου μὲ δάκρυα καὶ πόνον,
κι' ἐμεῖς ἀνεκαλέσαμεν ἐδῶ τὸν Κουντουριώτη
διὰ σπουδαίας ἀφορμὰς, διὰ πολλὰ διότι,
ποῦ δὲν εἰξεύρεις τί νὰ ἴπῃς καὶ τί νὰ ὑποθέσης,
ποῦ μ' ὄλους ἐτραχύνθησαν αἱ ὀμαλαί μας σχέσεις,
τὸν δὲ μὲγάλον μὰς σταυρὸν κλωτσοῦ ὑπερηφάνως
αὐτὸς ὁ ἀφιλότιμος καὶ κραταιὸς Σουλτάνος
καὶ λέγει πῶς θὰ τὸν δεχθῆ κατὰ τὸ Βαϊράμι,
ὁ δὲ Τρικουπῆς ἀπορεῖ τί διάβολο νὰ κάμῃ,
καὶ ἄλλος νέος πόλεμος εὐρίσκεται πλησίον,
καὶ λόγος πλὴ δὲν γίνεταί γιὰ τὸ γνωστὸν Μουσεῖον
Φιλεῖ ὁ κόσμος, μασκάρᾳ, εἰς τὸν παρόντα χρόνον,
ἐνῶ πολλοὶ αὐτοκτονοῦν γιὰ ἕνα γοῦστο μόνον,
ἐνῶ κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ τὸν ἄλλο νὰ πιστέψῃ
κι' ἐκεῖνος ὅπου σὲ φιλεῖ ἄπορεῖ καὶ νὰ σὲ κλέψῃ ;
Ναὶ μὲν ἀνέστη ὁ Χριστὸς κι' ὁ Ἄδης ἐνικήθη,
ναὶ μὲν ἀνέστη ὁ Χριστὸς κι' ἀγάλλονται τὰ πλήθη,
ἀλλὰ ἐγὼ φίληματα δὲν δίδω εἰς κανένα,
ἀρσενικὸν ἢ θηλυκόν, ἀλλ' οὔτε καὶ σὲ σένα.

Π.—Ἄφοῦ λοιπὸν τὸν ἀσπασμὸν δὲν θέλεις νὰ σοῦ δώσω
πλησίασε παρακαλῶ νὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

Πασχαλινὴ Ἀκρόπολις . . . χαρὰ καὶ τέρψις ὄλη,
καμαρωτὴ, λουλουδιστὴ, μπαξές καὶ περιβόλι.
Ζητήσατέ την ἄγρηγορα, μὴ χάνετε καιρὸ . . .
παρὸλ ντοννὲρ ἐπέρασε κι' αὐτὸ τὸ Φιγαρό.

